

Általános kihallgatás

Ferenc pápa katekézise a betegek kenetéről

Szent Péter tér
2014. február 26. (szerda)

Kedves Testvérek, jó napot kívánok!

Ma a betegek kenetének szentségéről szeretnék beszélni nektek. Ez a szentség lehetővé teszi számunkra, hogy kézzelfoghatóan megtapasztaljuk Isten együttérzését az emberrel. Régen „utolsó kenetnek” nevezték, mivel a halál előtti közvetlen lelki megerősítésnek tartották. A „betegek kenete” elnevezés azonban segít kitágítani látószögünket, segít, hogy a betegség és a szenvedés megtapasztalására Isten irgalmasságának távlatában tekintsünk.

Van egy bibliai történet, amely a betegek kenetében megjelenő misztérium egész mélységét kifejezi: ez az „irgalmas samaritánus” példabeszéde, amelyet Lukács evangéliumában olvashatunk (Lk 10,30–35). Valahányszor ehhez a szentséghez járulunk, az Úr Jézus a pap személyében közel hajol a szenvedőhöz, a súlyos beteg vagy az idős emberhez. A példabeszédben az irgalmas samaritánus gondozni kezdi a szenvedő embert, olajat és bort önt sebeire. Az olaj arra az olajra emlékeztet bennünket, amelyet a püspök nagycsütörtökön a krizmaszentelési misén megáld, hogy majd a betegek kenetének kiszolgáltatósakor azt használják. A bor pedig Krisztus szeretetének és kegyelmének a jele, amely értünk adott életéből fakad, és az egyház szentségi életében fejeződik ki teljes gazdagságában. Végül a példabeszédben a samaritánus a szállásadó gazdára bízta a sérült embert, hogy az tovább viselje gondját, nem törődve a költségekkel. Mármost ki ez a szállásadó? Az egyház, a keresztény közösség, mi vagyunk! Azok, akikre az Úr Jézus nap mint nap rábízta a testben-lélekben szenvedőket, hogy rájuk árásszuk az ő nagy irgalmasságát és üdvösségét.

E megbízatásunkról kifejezetten és világosan tanít Jakab levele, ahol ezt az utasítást olvassuk: „Beteg valaki ki köztetek? Hívassa el az egyház előljáróit, és azok imádkozzanak fölötte, s kenjék meg olajjal az Úr nevében. A hitből fakadó ima megszabadítja a beteget, és az Úr talpra állítja. Ha pedig bűnöket követett el, bocsánatot nyer” (Jak 5,14–15). Már az apostolok idejében szokásos gyakorlatról van tehát szó. Jézus ugyanis azt tanította tanítványainak, hogy hozzá hasonlóan kivételes szeretettel forduljanak a betegekhez és a szenvedőkhöz, továbbá átadta nekik azt a képességet és feladatot is, hogy az ő nevében és az ő szíve szerint a betegek szentségének sajátos kegyelmén keresztül enyhülést és békét nyújtsanak. Nem szabad azonban megszállottan csodát várnunk, és nem szabad azt hinnünk, hogy hogy minden esetben gyógyulást nyerhetünk. Arról van inkább szó, hogy ez a szentség biztosítja a beteg és az idős embert Jézus

közelségéről, mert hiszen minden hatvanöt év feletti személy részesülhet ebben a szentségben, amelyben maga Jézus az, aki közel jön hozzánk.

Amikor valaki betegségbe esik, olykor így gondolkodunk: „Hívjuk el a papot!” „Ne! Még szerencsétlenséget hoz ránk, ne hívjuk!” Vagy pedig azt gondoljuk: „Ne, még megijed a beteg!” De miért gondoljuk ezt? Mert az az elképzelés él az emberekben, hogy amikor papot hívnak a beteghez, rögtön utána jön a temetkezési vállalat is. De ez nem igaz! A pap azért jön, hogy segítsen a betegnek vagy az idős embernek. Ezért oly fontos, hogy a pap meglátogassa a betegeket. El kell hívni a papot a beteghez, és azt kell mondani neki: „Jöjjön el, adja fel neki a kenetet, és áldja meg.” És maga Jézus érkezik, hogy megkönnyebbülést hozzon a betegnek, hogy erőt adjon, hogy reménnyel töltse el, hogy segítse, hogy megbocsássa bűneit. Ez pedig gyönyörű szép! Ne gondoljátok, hogy ez tabu! Mindig jó tudni ugyanis, hogy a fájdalom és a betegség időszakában nem vagyunk egyedül: a pap és mindazok, akik jelen vannak a betegek kenetének kiszolgáltatásakor, az egész keresztény közösséget képviselik, amely egyetlen testként veszi körül a szenvedőt és hozzátartozóit, növeli bennük a hitet és a reményt, támogatja őket imádsággal és a testvéri szeretet melegével. A legnagyobb vigasz azonban abból fakad, hogy a szentségben maga az Úr Jézus jelenik meg, aki kézen fog és megsimogat minket, ahogy a betegekkel tette, és emlékeztet arra, hogy immár hozzá tartozunk, és semmi – sem a rossz, sem a halál – nem választhat el többé tőle.

Tartsuk meg ezt a szokást, hívjuk el a papot betegeinkhez – nyilván nem akkor, amikor három-négy napos influenzáról van szó, hanem, ha súlyos betegségről – , hívjuk el az idősekhez, hogy jöjjön, szolgáltassa ki nekik ezt a szentséget, vigasztalja meg őket, és a továbbhaladáshoz erősítse meg őket Jézus erejével. Így cselekedjünk! Köszönöm.

(Tózsér Endre SP fordítása)

© Libreria Editrice Vaticana, 2014.

© Tózsér Endre SP, 2014.

